

[Flygaard]

føre med sig, for her er der jo lagt op til, at statens finansieringsbehov og underskuddet på statens drifts-, anlægs- og udlånsbudget igen vil vise en stigende tendens. Man kan tale om, at der er tale om nogle rykninger, men det korte af det lange i den fremstilling, statsministeren har givet, må jeg opfatte som en tilkendegivelse af, at man nu bevæger sig yderligere ud i erhvervstilskud og erhvervs-politiske foranstaltninger, der meget nemt kan trække krav med fra andre.

Op så skal man ikke glemme, hvad alt dette fører til. Det fører bl. a. til, at den del af erhvervslivet, der har været i stand til at klare sig indtil dato, bliver yderligere belastet. Det synes jeg ikke er særlig eftertragtelsesværdigt. Det er muligt, at regeringen og forligspartierne ikke tilstræber det, men derfor kan det jo godt blive konsekvensen.

Camre (S):

Der har været en tendens til, at en stor del af debatten her i dag har foregået imellem oppositionen indbyrdes. Jeg forstår, at det er en debat, hvor man diskuterer, hvem af oppositionspartierne der vil gøre det bedst, bedre end regeringen. Det er naturligvis meget underholdende, men det ville måske være mere relevant, om alle de, der vil gøre det så godt, kom i arbejdstøjet og rent faktisk gik ind i et samarbejde for at bære byrderne, sådan som de fire forligspartier har gjort det.

Hr. Palle Simonsen begrundede i sin tale i dag sin afstandtagen fra det finanslovsforslag, som vi fremsætter, med, at der var en voksende forskel på, hvordan regeringen og socialdemokratiet ville løse problemerne, og hvordan vi ville løse dem. Jeg forstår, at »vi« specielt dækker det konservative folkeparti eller måske også venstre.

Jeg oplever nærmest denne forskel som bestående i, at man egentlig er enig med regeringen i dens linje, man er egentlig enig med os om den politik, vi fører, man ønsker bare noget større doser af forskellige dele af denne politik. Man har ikke markeret nogen afgørende anden stillingtagen til problemerne eller nogen anden afgørende vurdering af krisens indhold og omfang, og jeg synes egentlig, det er ganske udmærket, at vi i hvert fald er kommet så langt i gensidig forståelse.

Hr. Palle Simonsen siger, at vores politik med modellen fra landbruget ikke er acceptabel, fordi den har bestået i, at først skaber man problemerne, og bagefter sætter man ind for at løse dem. Det er nu ikke en udlægning, der for mig at se minder meget om den nøgternhed, hr. Palle Simonsen plejer at lægge for dagen. Jeg tror, at alle her, uanset hvad man i øvrigt mener der bør gøres for dansk landbrug, kan være enige om, at de problemer, landbruget har, ikke er problemer, som regeringen har skabt for landbruget. Det vil være en helt urimelig måde at opstille tingene på. Man ser også ganske klart af den aftale, som statsministeren har oplyst folketinget om i sin tale her, at de problemer, man går ind i med aftalen, i vidt omfang ligger helt uden for de forhold, som vi her i dette ting har været med til at skabe.

Så ville jeg gøre nogle enkelte bemærkninger til fru Ingerlise Koefoed, som sagde, at hun på den ene side ikke mente, at det var rigtigt at løse krisen ved at spare, for det kunne man ikke, man kunne ikke spare sig ud af den, og på den anden side kunne man heller ikke producere sig ud af den. Det er egentlig vældig karakteristisk for de holdninger, som oppositionen til venstre for socialdemokratiet lægger frem over for den økonomiske krise, at man ikke vil det ene, og man vil heller ikke det andet, man vil slet ikke noget. Det kan selvfølgelig godt være, at man kan køre på frihjul på den måde. Man kritiserer systemet, og man kritiserer det, som socialdemokratiet gør, men man stiller intet alternativ op til det, og det er nok heller ikke let at forlange af nogen.

Fru Ingerlise Koefoed sagde, at det var skønneri, når jeg talte om det stærke samfund, der var et værn om den enkelte borger, at det var skønneri, når jeg gav udtryk for, at vi havde opretholdt velfærdsstaten. Ja, jeg forstod på fru Ingerlise Koefoeds tale, at der var gennemført store og frygtelige nedskæringer mange steder. Jeg forstår, at disse store og frygtelige nedskæringer f. eks. er på sundhedsvæsenet, hvor budgettet som følge af disse nedskæringer er vokset fra 20 mia kr. sidste år til 23,3 mia kr. i år. Jeg forstår, at de store og omfattende nedskæringer på socialministeriet består i, at socialministeriets udgifter er vokset fra 37 mia kr. til 41 mia kr. Jeg forstår, at de store nedskæringer på undervisningen består i en vækst på under-